

[Bertel Dahlgaard.]

skulle finde sted indenfor de store formuer, at millionærerne i denne forbindelse i så høj grad opfattedes som en slags nationens sparegrise. Det er efter min mening en ikke blot udemokratisk, men også en økonomisk set uheldig tankegang, at man skal opretholde så og så mange millionærer eller storformuer med den motivering, at det er dem, der skal sikre nationens opsparing. Nej, nationens opsparing skal være en folkesag, og jeg er overbevist om, at man også gennem beskatningen vil være i stand til at fremme denne opsparingsvilje i befolkningen, sådan at det kommer til at andrage ganske anderledes store opsparingsbeløb end dem, man kan regne med fra de få store formuer.

Må jeg i denne forbindelse mod slutningen af disse få bemærkninger sige om det ærede medlems almindelige parlamentariske betragtninger, hans betragtninger med hensyn til dette tings stilling i befolkningen, dets reaktion i forskellige henseender, at selvom det forekommer mig, at den anledning, disse skattelettelser har givet det ærede medlem til at fremkomme med disse bemærkninger, synes noget ringe, er jeg iøvrigt ikke så forfærdelig uenig med det ærede medlem i disse betragtninger, og det kan der måske blive lejlighed til at uddybe yderligere, når vi i næste uge kommer til den almindelige politiske debat.

Jeg ville gerne endnu tilføje, at hundrede gange vigtigere for landets økonomi end de betragtninger, det ærede medlem har fremført angående skattelettelserne, er det efter min mening, hvis alle kræfter kunne samles om, forenes om at søge at undgå ny inflation gennem den vekselvise forhøjelse af priser og lønninger, hvis man endelig kunne blive sikker på, at vort omkostningsniveau ikke ville stige yderligere, forinden konjunkturomslaget sætter ind og sætter vor konkurrenceevne på en svær prøve.

Jeg kan altså anbefale denne skattenedsættelse som en, alle omstændigheder taget i betragtning, forsvarlig handling, også i økonomisk henseende.

Jeg håber, at regeringen og de partier, der står som regeringens garanter for den udenrigske og militære politik, ikke regner med, at det kommende finansår vil stille krav om meget store militærbevillinger udover de 300 mill. kr., regeringen har opført på finans-

loven; for det er indlysende for enhver, at landets finanspolitik ikke vil kunne forene skattenedsættelser med store militære bevillinger i en tid, da man skal sanere landets økonomi og samtidig opretholde vort lands sociale standard. Forsøget på en sådan finanspolitik vil bryde sammen. Regeringen har under disse skatteforhandlinger bebudet, at den politik, de tre partier er slået ind på, snart vil nødvendiggøre nye militærbevillinger på ca. 40 mill. kr. Jeg kender intet til den nærmere begrundelse herfor så lidt som til, hvilke bevillinger det her drejer sig om, men det er for mig klart, at denne stilling fra regeringens side fuldstændig slog grunden bort fra venstres og de konservatives krav ved første behandling om, at den ekstraordinære indkomstskat fra i fjor skulle falde bort. Der må jo altid være sammenhæng mellem den politik, man fører på de forskellige områder, og efter at den meddelelse var givet, lå det — det siger jeg til det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, der var inde på spørgsmålet om de politiske forudsætninger for den politik — ganske klart, at de krav, han stillede ved første behandling, var brudt sammen.

Når det ærede medlem siger, at han og hans parti under disse skatteforhandlinger skulle være bragt i en vis tvangssituation derved, at der på forhånd var et flertal her i tinget for ministerens forslag, ved det ærede medlem, at en sådan påstand er hen i vejret. Der har ikke på noget tidspunkt foreligget et flertal her i tinget for finansministerens forslag, og den højtærede finansministers forslag ville ikke kunne gennemføres her i tinget, hvis ikke der var taget hensyn til det radikale venstres krav om en skattenedsættelse for mellemindeågerne.

Jeg skal slutte disse betragtninger med at sige, at jeg tror i det hele taget, at forudsætningen for at gå til skattenedsættelse, både den, her er tale om, og eventuelle fremtidige, vil være, at finansstyrelsen pålægger sig resignation i den kommende tid med hensyn til forslag om nye udgifter. Visse ekstraordinære udgifter vil jo efterhånden falde bort, og det er nødvendigt, at afviklingen af sådanne ekstraordinære udgifter ikke straks afløses af nye statsudgifter. Vi må forberede os på, at et konjunkturomslag kan komme, der vil nedsætte befolkningens skatteevne, så den ikke kan bære et udgifts-